

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt III. Qua ratione fides sit obscura Nox respectu Animæ. Quod
rationibus & sacrarum literarum autoritatibus confirmatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

CAPVT II.

De secunda noctis huius qua est fides, parte seu causa tractationem incipit duobus, probat argumentis, noctem hanc, Prima & Tertia noctis huius parte, obscuriorem esse.

Nunc consequenter de secunda noctis huius parte, quæ est fides, disputandum est, quam dicebamus esse, admirabilem illum modum tendendi ad terminum, qui est DEVS, quem etiam (secundum naturæ ordinem loquendo) causam, vel partem noctis huius, respectu animæ esse, asseruimus. Fides enim, quæ inter Deum Animamque intercedit, nocti mediæ comparatur, vnde & affirmare possumus, obscuriorem esse animam primæ noctis parte, & quadam tenus tertia. Prima siquidem noctis pars, quæ est sensus, primæ nocti, seu noctis initio æquiparatur: quando videlicet desinunt omnia sensibilia obiecta apparere: quæ tamen non adeo abest à luce, quemadmodum Nox mediæ. Tertia quoque pars noctis, quæ est Aurora, luci diei proxima, minimè est adeo obscura ac nox mediæ, iam enim in eo est statu constituta, vt immediatè solis claritate irradietur. Et hæc noctis pars conferatur ipsimet DEO. Quamuis enim certum sit, DEVM adeo esse Animæ obscuram Noctem, ac est fides (naturaliter loquendo) nihilominus tamen, transactis iam hisce tribus noctis partibus, quæ animæ naturaliter sunt Nox, illustrat illam supernaturaliter DEVS, diuinæ suæ claritatis radio, idque sublimiori quadam, superiori, ac magis experimento perceptibili modo, qui iam est perfe-

ctæ vnionis exordium, quæ tertiâ nocte transactâ subsequitur, vnde dici potest, hanc tertiam partem minus esse obscuram.

Est præterea hæc secunda fidei Nox obscurior primâ, hæc enim ad inferiorem hominis partem, quæ est sensitua, spectat, & consequenter est exterior magis. Fidei verò Nox ad superiorem hominis portionem, quæ est rationalis pertinet, & consequenter intimior est magisque obscura: spoliatur quippe illam rationali luce, vel vt verius dicam, illam excæcat, quare etiam commodè collata est nocti mediæ, quæ est pars noctis intimior & obscurior.

Fidei nox ad superiorem hominis partem non spectat.

Nunc itaque hanc secundam partem noctis, nempe fidem, esse spiritui noctis instar, sicut prior est sensui, ostendere debemus, nec non quænam illi sint opposita seu contraria, quid etiam Animæ faciendum sit, vt actiue illam ingredi valeat, immediatè aperiemus. Nam de Passivo in eam intrandi modo, de eo videlicet, quod in anima operatur Deus, vt eam in illam inducat, suo loco libro scilicet tertio, acturi sumus.

CAPVT III.

Quæ ratione fides sit obscura Nox respectu Animæ. Quod rationibus & sacrarum literarum autoritatibus confirmatur.

Idem docent Theologi esse habitum Animæ certum & obscurum; Causa verò cur dicatur, habitus obscurus est, quia inclinatur ad credendum veritates ab ipsomet Deo reuelatas, quæ omne naturale lumen superant, vniuersumque humanum intellectum excedunt. Hinc est, vt excessiuum hoc fidei lumen,

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

124

*Cur fidei
lumen ob-
scuret A-
nima.*

lumen, sit respectu Animæ obscura tenebra, id enim quod est maius priuat ac cœquincit minus, quemadmodum solis splendor, vniuersa alia lumina superat, ad eò vt illo radiante, illa non videantur lumina, sicque potentiam nostram visuam vincit, imò potius illam excæcat, quàm illuminat, eo quod eius lumen est admodum improportionatum, potentiamque visuam excedens. Eadem ratione fidei lux, ob suum ingentem excessum, & ob modum quo Deus illam impertitur, lumen intellectus nostri superat, quod ex sese ad solam naturalium rerum scientiam protenditur; licet obedientiali facultate seu potentiâ insignitus sit; quoad res supernaturales, quando Domino nostro libuerit eum in supernaturali actu collocare. Vnde nihil intellectus ex seipso, nisi naturali viâ, quæ incipit à sensibus scire valet: ad quem finem etiam phantasmata, & obiectorum species in se vel in suis similitudinibus retinere debet, nec aliter aliquid intelligere poterit. Vt enim Philosophi asserunt; Ab obiecto & potentia paritur notitia. Hinc est quod si cuiuspiam ea enarrantur, quorum ille nullam vnquam notitiam adeptus sit, nec aliquam ipsorum similitudinem aspexerit, non amplius illi notitiæ lumen, inde proueniet, quam si nihil de illis narratum fuisset.

Exempli gratia, si cuiuspiam diceretur, in quadam insulâ animal quoddam, quod ipse nunquam vidisset reperiri, nisi ipsi similitudo aliqua animalis illius, quam ipse in alijs animalibus viderit, exprimeretur, non amplius illi notitiæ aut figuræ animalis illius remaneret, quàm antea; licet ei plurima de hoc animali referrentur, sed alio exemplo res hæc patentius clarescet, si cuiuspiam cæco nato, & qui nullum vnquam colorem intuitus est, color al-

bus, vel rubeus describeretur, licet multo ad hoc adhiberentur sermones, non plus ille caperet, quàm si nihil fuisset dictum, eo quod nunquam huiusmodi colores, vel eorum similitudines, vt posset de illis iudicium ferre, conspexerit: nomina solummodo colorum illorum illi remanent, quia illa potuit auribus excipere, at colorum forma, figuraque minimè, quia nunquam eam intuitus est. Ad eundem modum (quamuis non omnino similiter) fides sese habet respectu animæ: proponit enim nobis res, quas nunquam aut in se, aut in earum similitudinibus, quæ nos absque reuelatione ad earum notitiam perducere possent, conspeximus. Vnde nullam earum naturalis scienciæ lucem habemus: nulli siquidem sensui sunt proportionata ea, quæ nobis proponit: sed solum nouimus ea mediante auditu, credendo illis quæ docet, subiiciendo & obsecando lumen nostrum naturale. Vt enim dicit S. Paulus. Ergo fides ex auditu, auditus vero per verbum Christi. Fides non est scientia quæ per aliquem sensum ingrediatur, sed animæ assensus de ijs, quæ per auditum intrant. Imò fides multo amplius excedit, quàm allata exempla demonstrant. Tantum enim abest, vt efficiat euidentiam aut scientiam, vt etiam (sicut diximus) excedat & superet alias qualescunque notitias ac scientias, vt de illa in contemplatione perfecta, rectum iudicium ferri possit. Aliæ scientiæ intellectus luce conquiruntur, sed hæc fidei notitia, absque intellectus luce obtinetur: ab negando illam fide mediante, imò luce suâ propriâ obscuratur. Propterea dixit Isaias. Si non credideritis, non intelligetis. Manifestè itaque patet, fidem, noctem esse obscuram Animæ respectu: hocque pacto illam illuminare, & quo amplius eam obscurat; eo maius illi sui ipsius lumen impertiri. Nā obsecando

Fides proponit nobis res de quibus nulla naturalis scientia haberi potest.

Rom. 10. 16.

Fides abnegando naturalem lucem intellectus acquiritur.

1. 7. 9.

Intellectus nostri lumen ad solam naturalium rerum scientiam extenditur, quamuis obedientiali facultate sit praeditus respectu supernaturalium.

præbet lucem; iuxta Isaia: effatum: Si non credideritis, hoc est, si vosmetipfos non excæueritis, non intelligetis; hoc est, carerebitis luce & notitiâ eleuatâ & supernaturali. Et sic figuratur fides nube illa, quæ filios Israel ab Ægyptijs, in ipso rubricæ introitu diuidebat. *Et erat* (ait sacer textus) *nubes tenebrosa & illuminans noctem*: Res profecto admiratione digna est, quod cum esset tenebrosa, illuminaret tamen noctem, vt hinc intelligamus, fidem, quæ est obscura & tenebrosa nubes, respectu Animæ (quæ quidem Anima etiam remanet in nocte, cum in noctis præsentia, lumine suo naturali excæcata & priuata sit) tenebris suis illuminare, tenebrisq; animæ præbere lucem: vt hoc modo discipulus Magistro similis euadat. Homo. n. qui in tenebris uiuit, nõ poterat cõuenienti modo illuminari, nisi per aliã tenebrã: secundum illud, quod nos docuit Psalmist. dicẽs: *Dies dñi erunt ut verbum, & nox nocti indicat scientiã* (hoc est) dies qui est Deus in sua æterna felicitate, vbi iam dies est perennis. cõmunicat & manifestat diuinũ suum verbum, quod est filius Angelis ac animabus beatis, quæ iam dies sunt, vt illud pernoſcant illoque fruuntur. Nox verò quæ in Ecclesia militanti fides est, vbi adhuc nox est, indicat Ecclesiæ scientiam, & consequenter, cuiuslibet animæ, quæ etiã nox est, cum necdum clarã beatificãque sapientiã fruatur, & in fidei præsentia luce suã naturali priuata est. Itaque id quod hinc elicere debemus, est, fidem quæ obscura Nox est, illuminare Animam quæ in tenebris versatur: sicque verificatur illud, quod etiam David in alio Psalmo dixit, *Et nox illuminatio mea, in delicijs meis*. Quod perinde est, ac si dixisset: In delicijs puræ cõtemplationis, & meæ cum Deo vnionis, nox fidei, erit ductor meus. Vt hinc intelligamus, Animam debere in tenebris

esse, vt lucem obtineat, hocque iter conficere valeat.

CAPVT IV.

In genere agitur, quo pacto debeat etiam Anima in obscuritate quantum in se est remanere, vt possit commodè per fidem duci ad summam cõtemplationem.

ARbitror explicatũ iam aliquo modo esse, qua ratione fides est nox obscura Animæ, qua etiam ratione debeat anima à sua naturali luce remanere obscurata, illaque priuata, vt hoc modo se sinat à fide duci, ad sublimem vnionis statum.

Verũm vt Anima hac in parte bene suo munere fungi sciat, necessarium nunc erit, obscuritatem hanc, qua imbuti debet, minutatim explanare, vt hanc fidei abyssum ingredi possit.

Et propterea in præsentĩ capite agam in generali de illa, in sequentibus vero, deo proprio, magis in particulari trademus modum, quem, ne in hac obscuritate oberraret, seruare debeat, & qua ratione Ductorem huiusmodi, nempe fidem, non præpediat.

Aio igitur Animam, vt commodè per fidem ad hunc sublimem statum deduci possit, nõ solum debere in obscuritate remanere, secundum portionem illã, qua creaturas, ac temporanea respicit, quæ inferior est, & sensitiua, de qua iã locuti sumus; sed etiam obcæcari, & obscurari debere, secundum portionem illam, qua Deum, spiritualiaque respicit; quæ portio rationalis est, & superior, de qua in præsentĩ disputamus. Nam ad hoc vt anima ad supernaturalem transformationem pertingat, certum est, debere eam obscurari, & omne illud, quod naturæ suæ cõsentaneum est, nempe senti-

E fiti-

B.
Iuanniſ
à Cruce

Opera
mystica

NVI

124

Vt anima per fidem ad vnionem cum Deo deduci possit, debet non solum secundum inferiorem partem, sed etiam secundum superiorẽ obcæcari.